

De Groene Sprinkhaan

De Groene Sprinkhaan

Vincent Baumgart

Marozia

Alle personages in deze roman zijn fictief. Iedere overeenkomst met de werkelijkheid is louter toeval.

Ander werk van Vincent Baumgart
Het Persriool (roman, 2017)

© 2019 Vincent Baumgart
Uitgeverij Marozia, Utrecht
Omslagontwerp: The Sign of 4 Design
Omslagillustratie: Carla den Hartog
ISBN: 9789402198294
NUR 301

www.vincentbaumgart.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Een losse haar, glanzend in het licht

Hij kon niet meer slikken. Hij probeerde het opnieuw en ook dat mislukte; zijn mond was te droog. Nog steeds schuurde iets in zijn luchtpijp. Hij sloot zijn ogen en ademde met open mond om aan de dreiging te ontsnappen. Er vormde zich weer wat speeksel. Zijn middenrif smeedt onaangekondigd een stemloos kuchje naar boven dat hij binnensmonds smoorde. Het speeksel verdikte zich tot slijm, als een natuurlijke zalf.

Hij opende zijn ogen en concentreerde zich op de violiste. Op nog geen tien meter van hem vandaan tekende ze wijde figuren. De stok trok haar arm achter zich aan als was het een kwallententakel in een onzichtbare stroming. Schitteringen sprongen als kriebels van haar jurk.

Hij staarde naar zijn in elkaar geklemde handen. Met gesloten mond regelmatig ademen gaf de meeste verlichting. Waterig snot droop uit zijn neus. Slijm overstelpte zijn mond maar liet zich nauwelijks wegslikken. Zijn ogen traanden. Eén kuchje maar, één discrete hoest zou hem door het tweede deel helpen. En daarna: de bevrijdende stilte, gevuld door plofjes die zijn eigen gehoest zouden rechtvaardigen.

Maar het was onhaalbaar. Er leek zich een insect te vermenvuldigen, zodat honderden harige pootjes zijn keel uitdaagden. De tijd kroop, de arm van de soliste maaide, graasde de noten en blies ze als stofjes naar hem toe. De viool speelde een lyrische melodie, ondersteund door breekbare pizzicato's van het orkest. Een hoest was acceptabel als die zou samenvallen met een stevig accent van het koper. Maar hij kon de dirigent niet aansporen, de batterijen in zijn rug niet vervangen om die armen sneller te laten gaan.

Een traan gleed in zijn mond. Onophoudelijk slikte hij kleine beetjes slijmerig speeksel. Zijn middenrif krampte stuipend alsof een stroomkabel hem aanraakte. De enige redding was een luide passage.

Eindelijk was het gedaan met de wisselbeurten tussen solist en orkest en speelde het volledige orkest luid het thema. Tijdens een paukenslag hoestte hij stevig achter zijn hand, voldoende hard om de kriebelpoten te verjagen, maar onmerkbaar voor de zaal. De aandrang loste op. Hij hief zijn natte gezicht weer omhoog naar het orkest en de violiste.

Hij werd aangestoten. 'Yes, beautiful,' hoorde hij, gedempt maar verstaanbaar. Jevgeni zette zijn handen aan zijn mond en boog zich naar hem toe. 'She is hot.'

Hij knikte en toonde een kameraadschappelijk lachje.

De viool nam weer het voortouw. Het orkest zweeg voor de orakelende dubbelstreken die telkens in vlugge arpeggio's opstegen, als rookwolkjes.

Een krakende hoest achter hem, met dunne boventonen van stuiterend slijm, mengde zich met de acrobatiek. Even schenen de agressieve dubbelstreken de smet het zwijgen op te leggen maar al snel volgde een stemhebbend gerochel, dat een aanloop leek te vormen voor een hoestende ontlading, die echter niet plaatsvond. De rochel doofde *al niente*. Hoofden keerden om, een enkeling bleef demonstratief zoeken naar de bron van de heiligschennis.

Hij keek niet. Omkijken was onwaardig. Hij achtte zich superieur omdat de hoester het slachtoffer was geworden van hetgeen hij zojuist had kunnen afwenden.

De viool begon aan het mineur zigeunerthema, ondersteund door sombere klarinetten en een eenzame hoorn.

Grotesk ratelde een hoest-mitrailleur.

Ook degenen die de verstoring tot nog toe hadden genegeerd, volgden het smerige geluid en vonden een voor-

overgebogen oude man, vergezeld van een angstig kijkende jonge vrouw die de kerel op de rug klopte. Ze boog zich naar hem over en zei iets. De man probeerde overeind te komen, maar zakte terug. Zijn buurman stond op en wilde hem omhoog trekken, maar de oude man maakte afwerende gebaren. Hij schudde zijn hoofd en wees naar zijn keel, als om duidelijk te maken dat de aanval voorbij was.

Jevgeni porde opnieuw. 'That man spoils everything, he is old and sick.'

Hij knikte terwijl hij zich afvroeg waarom Jevgeni zo stellig beweerde wat voor iedereen al duidelijk was. Hij tastte naar de geheugenstick in zijn zak. Dat hij niet van de muziek kon genieten had meer met de aanwezigheid van Jevgeni te maken dan met de rochelaar.

Hoewel hij het vioolconcert in zijn jeugd vaak had gehoord, omdat zijn ouders er een langspeelplaat van bezaten, viel het hem nu op dat Tchaikovsky het orkest slechts spaarzaam gebruikte en de viool vaak in solopassages liet excelleren. Wanneer het orkest dan weer inviel, gaf dat een subliem effect van verlichting, alsof de muziek eindelijk op gang kwam. Het was dus de componist die benauwdheid opriep, via uitgesponnen worstelende passages van de viool in theses en anti-theses, pas van zichzelf verlost als andere instrumenten zich mengden.

Het orkest zweeg voor de laatste cadens van de viool. Achter de eenzame hoge noten in omhullende stilte ritselde een snoepverpakking. De jonge vrouw gaf de man een hoestpastille.

Hij keek naar Jevgeni. Die haalde met een laatdunkende grimas zijn schouders op.

'Now *that* is beauty. Although she is American, God must exist,' zei Jevgeni na de laatste aarzelende, afbrokkelende fragmenten van het orkest waar de viool al had gezwegen.

Tientallen beschroomde kuchjes klonken, even onsamenghangend als de akkoorden van zojuist.

Terwijl de violiste stemde, grijnsde Jevgeni. 'She plays well, but you understand what I like best.'

Op het plein van zijn middelbare school was het grapje over God vaak over de tong gegaan. Hij probeerde zich de persoonlijkheid van Jevgeni voor te stellen. Die bevestigde het cliché dat hem aanvankelijk voor ogen was gekomen, maar dat hij als onwaarschijnlijk terzijde had geschoven.

Het derde deel begon, na een bemoedigend knikje van de dirigent naar de soliste, met een plotselinge paukenslag en abrupte dissonanten. Een recensent die de première meemaakte, had gevonden dat de symfonie naar kermis en verschaald bier stonk.

Hij kon nu vrijelijk hoesten, maar zijn keel hield zich aangenaam afwezig. Iets anders benauwde hem. De onrustige muziek wakkerde angst aan. Wat nog moest gebeuren lag dwars, blokkeerde de mogelijkheid zich over te geven en te genieten.

Een losse haar, glanzend in het licht, sleepte als een wimpel achter de stok. Jevgeni had zijn vuisten gebald en schudde mee met de brute dubbelstreken. 'Yes, yes,' mompelde hij, met een geobsedeerde blik naar de violiste. Hij verspreidde een geur van sigaretten en aftershave.

Eindelijk werd ook hijzelf meegenomen door de maniakale stuiptrekkingen van de violiste en de uitbarstingen van het orkest. De muziek draaide cirkels in een razende akoestische achtbaan, trok kurkentrekkers en zweefde over plotselinge diepten als het orkest zweeg en de viool je over de stiltes heen slingerde.

Zoals gewoonlijk klapte de zaal lang en riepen mannen ergens iets dat 'bravo' moest betekenen. Ook Jevgeni stond luid klappend op en hij kon niet anders dan volgen.

‘Can you get me a white wine please?’ zei Jevgeni onderweg naar de gang. ‘I must get something for you.’ Jevgeni liet hem voorgaan met een hoffelijk gebaar.

In de gang met het rode tapijt verdween Jevgeni in de richting van de draaideur.

Hij vouwde het programma op, schoof het in zijn broekzak en bevoelde daarbij werktuigelijk de geheugenstick. Daarop sloeg hij linksaf naar het buffet waar het publiek samen dromde om gevulde glazen van de bladen te nemen.

Met een witte wijn in elke hand vond hij een onbezet tafeltje. Hij leek op lucht te lopen, wat gedeeltelijk veroorzaakt werd door het verend rode velours.

‘Ze hield me gevangen in schoonheid,’ hoorde hij achter zich met een geaffecteerde tongval. Een middelbare man in een grijs pak roerde in zijn koffie.

‘Dat heb je goed getroffen,’ antwoordde een andere man in een donkerblauw pak die naast hem stond.

Hij herinnerde zich Jevgeni's opmerking 'beautiful'.

Ik ben in een paleis, dacht hij. Ik ben omringd door schoonheid. Hij veegde zijn zweethanden langs zijn broek. Hij zocht naar Jevgeni.

Zorgvuldig geklede vrouwen passeerden. Vrouwen als zuurtjes, lekker voor een ogenblik. Aan de overkant nam een vrouw met een rode mond en glanzend donker haar een rode wijn van een blad. Ze droeg een mantelpak en een ketting boven haar lage uitsnijding. Hij stelde zich haar naakt voor, wit, al wat benign. Ze verliet het buffet, vergezeld door een grijzende man, en verdween in het publiek.

De oude baas die het contrapunt had verzorgd bij de solo-passages, schuifelde voorovergebogen langs aan de arm van zijn begeleidster. Ze keek opzij. Hij kon niet laten te glimlachen. Ze lachte terug. Ze had groene ogen en mooie scherpe lippen. Ze droeg een spijkerbroek.

De pauze vorderde. Toen hij begon te vrezen dat de gong zou klinken, kwam Jevgeni terug. Aan de schouder van zijn blauwe colbert hing een leren tasje.

‘I had trouble finding my car,’ zei hij. ‘But not without success, see?’ Hij richtte zijn duim op het tasje. ‘You did your part?’

‘I have it here,’ zei hij, en wilde de stick aan Jevgeni geven. Maar die draaide zich om en siste, in het publiek turend: ‘Put it away, everybody is looking.’

Op het tafeltje lag een programmaboekje. Jevgeni liet hem de stick onder de foto's van Tchaikovsky en de Amerikaanse violiste Hilary Blitz schuiven.

‘I learned to love classical music in the navy,’ zei Jevgeni. ‘We had only classical records and folk music on our ship. Guess my favorite piece.’ Hij keek afwachtend.

Hij kon niets bedenken. ‘The Matthew Passion?’

‘No, Bach is good, but weak. I have a stronger taste. I help you. Think of my name.’

Het spelletje ergerde hem. Hij had spijt van het avontuur en wilde de zaak achter zich laten.

‘I have no clue,’ zei hij schouderophalend.

‘Come on Jacob, think!’ riep Jevgeni met gespeelde ergernis.

Hij trok opnieuw zijn schouders op en maakte een hulpeloos gebaar.

‘Jevgeni Onegin of course!’ zei Jevgeni triomfantelijk, alsof hij de oplossing van een wiskundevraagstuk onthulde.

De gong kondigde het einde van de pauze aan.

‘All these women look so good. But most of them are too old for me.’ Jevgeni drong zich naar hem toe terwijl hij naar het publiek bleef staren. Hij begreep dat ze van plaats moesten wisselen. Ze draaiden een halve slag rond de tafel. Jevgeni

legde een hand op het programma en trok de stick er met een vlug gebaar onder vandaan.

Daarna maakte Jevgeni aanstalten zich aan te sluiten in de stoet naar de zaal. 'There is something on the floor, waiting for you. Don't forget it,' zei hij lachend. 'Men can wear bags too these days.'

Het leren tasje was licht. *Polo* stond erop in geperste letters. Hij schudde het. Er bewoog van binnen iets. Hij haastte zich achter Jevgeni aan.

Beleef de Russische ziel, zo adverteerde het Concertgebouw het programma. Nu zou Shostakovich, de immer depressieve, aldus de beschrijving, de bezoeker meenemen naar de Sovjet-Unie onder Stalin.

'What does it say?' vroeg Jevgeni, toen ze weer op hun plek zaten, en hij het programma doorlas om zijn gedachten van het tasje af te leiden.

'Het eerste deel werd algemeen gezien als metaforisch voor de psychologische crisis die de componist doormaakte als gevolg van officiële kritiek op zijn eerdere werk, terwijl het tweede deel als inkeer werd uitgelegd, en het derde deel als de vorming van een nieuwe persoonlijkheid, in lijn met de Stalinistische ideologie. Tegenwoordig wordt het derde deel beschouwd als een parodie.'

Hij vertaalde het in het Engels.

'It's always the same with these artist people. They are obsessed with Stalin. Why? The guy did a lot of good,' zei Jevgeni.

Er vormde zich applaus dat als een aankomende regenbui steeds massiever werd. Vanuit de met rode gordijnen omhangen deur daalde de dirigent in huppelende draf af naar de zaal. Het leek dagelijkse routine. De Amerikaan, getooid met dansende grijze lokken, passeerde het orgel en knikte

naar de violisten. Deze lieten hun stokken op hun snaren stuiteren.

Hij klapte ook. De Amerikaan kwam uit een hogere wereld, wat bewondering afdwong.

De zaal zweeg. De dirigent zette zich in een ineengedoken pose en gaf een bruske afslag voor de dreigende canon van bassen en hoge strijkers waarmee de vijfde symfonie begon.

Hij herinnerde zich de oude kerel en de jonge vrouw. Hij keek achterom. Hun plaatsen waren leeg. Een gevoel van eenzaamheid be kroop hem. Het was alsof hij ze gekend had terwijl ze nu voor altijd uit zijn leven verdwenen waren. De aanwezigheid van Jevgeni maakte dat hij zich nog eenzamer voelde. Weer rook hij de overdreven zoete aftershave.

De wringende harmonieën schiepen achterdocht. Schrille violen dreigden als in een Hitchcockfilm. Rafelige melodieën en onevenwichtige sprongen sleurden hem mee alsof hij gapende kloven bedwong en via gammele touwbruggen wiebelend overzijdes bereikte. Wie was deze Jevgeni? Uit zijn ooghoeken probeerde hij de Rus te betrappen. Er zat daar iets leugenachtigs.

Een triomfantelijke fanfare met paukenslagen kantelde zijn wantrouwen naar zelfverzekerdheid. Koperen mineurcrescendo's toonden de wereld in groots perspectief, waarna een fluit het klovenlandschap omtoverde in een tedere bloemenwei. Alles kwam goed; zijn deal zou enkel voordeel opleveren.

Jevgeni hield zijn handpalmen opwaarts, alsof hij een gift in ontvangst nam. 'Powerful music,' riep hij zijwaarts tijdens de crescendo's van het koper, net voordat de fluitsolo zwijgen vereiste.

Van hoestdreiging was geen sprake meer. De gewaarwording van misplaatste aanwezigheid was gedoofd. Jevgeni leek een vriend. Misschien was het uitputting. Een mens kan

maar zoveel angst verdragen, bedacht hij tijdens een ironisch walsje. Net als de sovjet-haviken kunnen ook criminelen belachelijk zijn.

Het kabaal van het publiek na de triomfantelijke finale met zware paukenslagen leek het gevolg van een bevrijdende loutering. Nog voor het orkest afrondde werd er al gejuicht, waarbij mannenstemmen de overhand hadden.

‘What a genius,’ riep Jevgeni in zijn oor. ‘He was such a strong spirit.’

Hij klapte hard mee, en hoefde niet te veinzen. Onmiddellijk na het applaus twijfelde hij of hij Jevgeni naar de uitgang moest volgen, of direct afscheid nemen.

Deze loste het dilemma op. ‘I go now. It was nice doing business with you. When you have new stuff, call me.’ Hij leek plotseling haast te hebben; een ogenblik later was hij verdwenen tussen de wachtenden die naar de uitgang drongen.

Een gevoel van slaperige traagheid, haast verdoving, be kroop hem. Niet wetend wat hem nu te doen stond, bewoog hij zich aarzelend naar de uitgang. Hij bevoelde het tasje. Een onverwachte gedachte liet hem schrikken. Hij had de inhoud niet gecontroleerd. Jevgeni kon hem afgescheept hebben met krantenpapier.

Hij drong langs de treuzelende rij tussen de stoelen, waarin veel grijze ouderen, en sloeg in de gang linksaf, in de richting waar hij de toiletten vermoedde. Met kloppend hart beende hij over het rode velours dat onaangenaam veerde alsof het wilde bijdragen aan zijn desoriëntatie.

De gang was verlaten en zijn aanwezigheid kwam hem illegaal voor. Nergens waren zaalwachten. Naast een trap naar het balkon opende hij het tasje, en ontdekte een stapel bankbiljetten in een elastiekje; briefjes van vijftig, zoals hij nadrukkelijk verzocht had, bang om met onbruikbare coupures te

worden opgezadeld. Het was een opluchting, maar nu was er nog de kans dat het bedrag niet klopte. Hij ritste het tasje dicht en veegde zijn handen aan zijn broek.

Gekalmeerd zocht hij de toiletten. Het licht schakelde automatisch aan toen hij de heren binnen ging. De urinoirs werden discreet afgeschermd door schotten. Hij opende een deur. Het blinkend porselein aan een wand met grijze tegeltjes zweefde boven een smetteloze tegelvloer.

Hij draaide de deur op slot. Anders dan bij de openbare toiletten van campings of wegrestaurants sloot de deur tot de drempel. Het Concertgebouw stond de gebruiker volledige afzondering toe, vertrouwend op diens beschaving. Hier geen verlaafden, dronken feestgangers of homoseksuele contacten, die via afgekorte hoogwaterdeuren sociale controle en gelegenheid tot ingrijpen vereisten.

Zittend op het toilet ritste hij het tasje open en telde de biljetten. Het waren er precies honderd. Jevgeni, of wie ook het geld van een stapel had genomen, had zich volledig aan de afspraak gehouden.

Nadat hij het elastiekje weer om de stapel had gewurmd bleef hij zitten, starend naar de massieve toiletdeur.

Die ongerepte deur ergerde hem. Nergens ontdekte hij een spoor van vernieling of baldadigheid. Niemand had smerige teksten of pornografische tekeningen op de deur gekalkt, terwijl je hier onopgemerkt uren kon doorbrengen. Het toilet demonstreerde dat de bezoekers gecultiveerde, verheven mensen waren, en ook moesten zijn; het eiste zelfbeheersing. Je hoorde over het vertrouwen te beschikken je gedrag onder controle te hebben. Angst je niet naar behoren te kunnen gedragen was op zich al verdacht; die verraadde dat onder het beschaafde vernis een beerput stonk. Het Concertgebouw cultiveerde en wurgde tegelijk.

Iemand die hoogtevrees heeft, beseft dat in zijn binnenste een gekooid beest leeft dat hem uitdaagt in de afgrond te springen. En wie heeft in een museum bij een waardevol schilderij nooit bedacht dat je het zou kunnen aanraken en zelfs beschadigen?

Het besef van de afschuwelijke gevolgen van een moeiteloze handeling maakt je angstig en tegelijk brutaal, zoals wanneer je vinger boven de ontstekingsknop van een atoombom zweeft.

Het concertgebouw had hem gedwongen te vechten met zijn hoestdrang. Het overbeschaafde toilet, met zijn blanke deur, kraakheldere tegels, onzichtbare stortbak en glimmende knoppen daagde hem uit tot revanche.

Hij wapperde met het geldstapeltje.

2

Werkzaam in de ICT

Bereikbaar via vrije busbanen, op een busreis van een kwartier van het station, ligt het bedrijventerrein van een nieuwbouwwad. Op ruime afstand van elkaar, omgeven door groen, staan hier uit steen en staal opgetrokken vierkante gebouwen met grote ramen of geheel glazen wanden. Bij veel van die gebouwen staat een bord met '*kantoorruimte te huur*'.

Ooit gepland als een bruisend groeigebied, is de hoefijzervormige weg waaraan die vierkante gebouwen liggen, afgezien van een enkele auto of vrachtwagen, volkomen verlaten. Nooit loopt er iemand en trottoirs ontbreken.

De ontwikkelaars dachten misschien aan een villawijk, en daarom is er veel ruimte rond de bedrijven geprojecteerd. Het tussenliggende groen bestaat uit slordige struiken en opgeschoten gras. Vlakbij zo'n perceel is het gras juist als een gazon gemillimeterd. Maar dan wel een gazon waar nooit iemand op staat. Het is niet onwaarschijnlijk dat meer van dergelijke schoenendozen waren bedacht, en een groot deel nooit gebouwd is, toen bleek dat de locatie voor ondernemers toch niet zo aantrekkelijk was als gehoopt.

Bij elk van die frisse bedrijfsdozen ligt een parkeerterrein van grijze klinkers. Er staan rijen vrijwel identieke auto's. Sommige van die parkeerplaatsen hebben bordjes met het kenteken van de bestemde auto. De auto's zijn leasebakken en glanzen alsof ze juist uit de showroom komen. Vijf dagen per week leggen ze dezelfde route af.

Het uitgestrekte terrein ziet er vriendelijk uit. De schoenendozen houden er het genoemde gazon op na, waar secuur geknipte vierkante heggen en ronde boompjes beschaving suggereren, alsof het de tuin van een villa betreft. De poging

de gebouwen iets monumentaals te geven uit zich ook in vlagvertoon. Net als in een villawijk is er op het bedrijventerrein aan vlaggenmasten geen gebrek. Meestal staat er een stevige wind, waardoor de hoge langwerpige vlaggen met de bedrijfslogo's klapperen als scheepszeilen. De wegen dragen namen als *Serverweg*, *Datastraat*, of *Hoogspanningsallee*.

De bushalte waar Jacob Visscher 's ochtends uitstapte lag aan de hoefijzervormige weg, die *Weg naar de Toekomst* heette. De weg vormde een gesloten cirkel, want aan de oostkant, waar de flauwe bocht in een recht gedeelte overging, maakte de weg na zo'n honderd meter een hoek van negentig graden en bereikte zo het andere uiteinde van het hoefijzer.

Het was niet ver lopen naar het bedrijfsverzamelgebouw. Aan beide kanten van de oprit knetterden drie vlaggen venijnig in de wind. Op het bord, dat enigszins schuin naast de spiegelende pui stond, waren de namen van de bedrijven te lezen: *Digital Estate Agent bv*, *StockinfoTech bv* en *Shenzhen Retail bv*.

In de hal wachtten op de zwartleren banken naast de receptie enkele sollicitanten. Met starende blik bereidden ze hun formules voor, waarbij sommigen geluidloos voor zich uit prevelden. Jacob herkende ze omdat ze erg op elkaar leken. Die gelijkenis dankten ze aan hun tweedelige pakken. Dat waren eigenlijk geen echte kostuums, maar colberts en broeken die deden *alsof* ze een pak waren. Ze waren zo nauw dat ze afkomstig leken uit het rebellerende rock and roll-tijdperk. Daarbij had zo'n 'alsof'-pak een felle kleur blauw of was het glimmend zwart. Vaak eindigden de nauw toelopende pijpen op veterschoenen die ook deden of ze beschaafd waren, maar door hun extreem puntige neuzen knipoogden over hun ware aard.

In dat zogenaamde pak stak een swingende jongen die zich heel goed kon vermaken tijdens zon-, zee- en strandvakanties. Deze jongemannen kwamen niet voor StockinfoTech, het bedrijf waar Jacob werkte, maar voor de start-up Digital Estate Agent die sinds kort op de eerste verdieping was gevestigd.

Hij lachte even naar de receptioniste toen hij met zijn toegangspas de glazen deur naar de gang opende. Het was een 'standaardzeug', zoals hij knappe maar domme vrouwen noemde. Het meisje, met wimpers als vliegenpoten, glimlachte leeg terug.

In de kantoortuin passeerde hij de tegen elkaar geschoven bureaus van de verkopers. Omdat hij als enige met het openbaar vervoer het bedrijventerrein bereikte, begon hij om negen uur, terwijl degenen met eigen vervoer dan al een half uur aan het werk waren. De verkopers gingen vaak op pad - de *buitendienst* werden ze ook wel genoemd – zodat de bureaus nogal eens onbezet waren. Ze werkten op provisiebasis, dus de lege bureaus stoorden niemand.

De Snotaal hing achterover in zijn kantelbare stoel en typte met gestrekte armen. De mouwen van zijn felblauwe pak trokken ver op, omdat het pak net zo nauw was als dat van de sollicitanten in de hal.

Hij besloot dat initiatief het beste was. 'Goedemorgen Philip,' zei hij, waarbij hij een licht autoritaire 'ik ben niet bang voor jou' toon liet meeklinken.

'Wacht Jacob, ik maak dit even af, een moment.' De Snotaal typte verder en bestudeerde vervolgens zorgvuldig zijn werk. Met monotone stem hernam hij, terwijl zijn mond weigerde in de voor articulatie benodigde standen te springen, waardoor zijn zinnen een ontspannen onaangedaanheid kregen: 'Een vraagje. Ik had gisteren een discussie met een klant over de nieuwe versie 5.3. Heb jij die gemaakt?'